

Du faller handlöst framför mig
på din väg mot okända land
Och när din sjukdom tagit dig
ska jag ge någon gata ditt namn

Tar fram vår kamera
Tar ännu en bild
Där du bara ler och ligger still

Det verkar så enkelt vännen
Ändå är det så obegripligt svårt
Ja, det verkar så enkelt vännen
Men ingenting i denna världen var
väl någonsin lätt att förstå

Jag tog en roll när du blev sjuk
En roll som krävde hårdare hud
Min kraftreserv den tar snart slut
Som min tro på en ingripande gud

I ditt stora hjärta börjar slagen bli små
Och du rör min kind så jag förstår
att det bara är timmar tills du går

Lalalalalala...

Fem steg bakåt, två steg fram
På lite håll liknar det dans
Och i drömmen håller du i min hand

Det verkar så enkelt vännen
Ändå är det så obegripligt svårt
I en värld byggd av män för männen
Där ingenting har något värde
Utom minnet av allt som var vårt